

gaar en økonomisk Nedgangsperiode i Møde, og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) hævdede med fuld Ret i sin Tale forleden, at der var et sygeligt Moment i de altfor højt opskruede Ejendomspriser; man havde for en stor Del anteciperet den fremtidige Konjunkturstigning, og Tilbageslaget vilde derfor blive meget alvorligt, naar Konjunkturerne Retning drejede. Men naar det sker, er Spørgsmaalet: Vil vi virkelig have økonomisk Bæreevne overfor de nye Skatter, hvis Hovedmængde, som jeg har vist, i ganske overvejende Grad dels rammer Smaaafolk og dels virker trykkende paa Næringslivet; og vel at mærke, det er ikke blot Byernes Forretningsliv, de generer, men ogsaa Landbruget bl. a. gennem de voldsomt forhøjede Priser for Godsforsendelser. Det, at hver Tønde Kul og hver Sæk Kunstgødning, der indgaar i Landbrugsbedriften, at hver Fustage Smør og hver Side Flæsk, der udgaar fra Landbruget, maa bære forøgede Transportudgifter, er noget, man da ogsaa nu, da Erfaringerne kommer, synes at have faaet Øje for i Kredse, der staaar Reageringen nær. Jeg skal i saa Henseende henviser til den Artikel i „Sorø Amtstidende“, der udtalte det forleden Dag i ret skarpe Udtryk. Jeg er overbevist om, at kommer der en Krise, — og at der kommer en Krise om faa Aar, ved alle—, vil hele det nye Skattekompleks virksomt være med til at gøre Katastrofen større, end den ellers vilde være blevet, være medvirkende til, at der kræves betydeligt flere og alvorligere Ofre, end der ellers vilde være blevet krævet.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), Regeringspartiets Finanslovsordfører, hvis Tale for øvrigt, som jeg før sagde, indeholdt gode og rigtige Momenter, hører ikke til de politiske Talere, der ofte har skabt kraftige politiske Udtryk, som kan fænge i Befolkningen og bide sig fast i Erindringen. Men han har alligevel i den sidste Tale, han holdt, haft Held til at finde et saadant Udtryk, som i sin Lapidarstil i Virkeligheden kan have nogen Betydning og tvinge sig ind i Befolkningens Bevidsthed, maaske noget mod det ærede Medlems Villie. Det ærede Medlem sagde — jeg husker Ordene ikke aldeles nøje, men i alt Fald lød de meget nær saaledes: Det har Neergaard Æren for. Jeg tror, det Ord vil blive staaende og vil blive husket og brugt adskillige Gange og vil faa nogen Rækkevidde i hele Befolkningens Bevidsthed, det Ord: Det har Neergaard Æren for. Naar der i Fremtiden vil blive spurgt: Hvorfor skal det være saa dyrt at køre med Jernbanen,

hvorfor skal alt, hvad vi sender med Jernbanen, koste saa meget mere at sende nu, end det gjorde for en Del Aar siden, hvorfor skal de rige slippe saa forholdsvis billigt fra Formue- og Indkomstskatten, medens den skal hvile saa tungt paa Smaaafolk, hvorfor skal hver Flaske Øl og hver Snaps, vi drikker til vor Mad, og hver Cigaret, vi ryger, beskattes, hvorfor skal hver Smule Fornøjelse, vi tillader os, og det, hvad enten det gælder at gaa i Biografteater eller i Det kgl. Teater, beskattes, som det sker, hvorfor skal der betales Stempelafgift selv af Lejekontrakter for de smaa Huslejer, hvorfor skal der kræves Skat af den Husmand, som dyrker Tobak paa sin Jord, hvorfor skal vi have hele dette hundredgredede System af Udbytning og Udplyndring og Trakasserier af den mest generende Art? — Ja, Svaret er der: Det har Neergaard Æren for, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds sagde. Man maa for øvrigt huske, at den Mand, som det ærede Medlem her nævnedes ved Navn, er jo kun Redskab eller Udtryk for det Parti, det ærede Medlem selv tilhører.

Men det er ikke blot i rent social Henseende, at den nye Indtægtsfordeling paa Finansloven og Statsregnskaberne, saaledes som den viser sig af den gradvis fremskridende Finansreform, har Interesse, men ogsaa, om jeg maa bruge det Udtryk, i moralsk Henseende. Det har jo bestandig været hævdet, særlig fra Afholdsmændenes Side, at det var umoralsk, at det vilde være uanstændigt, om vi i nogen overvejende Grad fik Staten interesseret i Befolkningens daarlige Tilbøjeligheder, dens lastefulde Tilbøjeligheder, til Alkohol, til Spil o. s. v. Det er dette, som netop fra Afholdsfolkets Side saa længe har været et af Hovedargumenterne mod den forøgede Beskatning af Brændevin. Men lad os nu se, hvordan Forholdet tager sig ud efter den Finansreform, som i Aaret 1913—14 vil være omtrent gennemført. Jeg tager Finanslovsforslaget for 1913—14, hvor det nye Skattelovkompleks er i fuld Gang — der mangler lidt af Indkomst- og Formueskatten, men den spiller jo ikke ind i denne Forbindelse — og med dette Finanslovsforslag for 1913—14 sammenligner jeg Statsregnskabet for 1910—11, hvor den nye Skattereform endnu ikke eller kun i ringe Omfang var begyndt at virke. Jeg lægger altsaa det nævnte Finanslovsforslag og det nævnte Statsregnskab ved Siden af hinanden, idet jeg fra Indtægts-siden tager Brændevinsskatten med Fradrag af de særlige Godtgørelser, endvidere Ølskatten, Afgiften af Krohold og Brændevinshandel, Indtægten ved Indførselsafgiften